

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ
полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. С.А
като разгледа докладваното от полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА Въззивно административно наказателно дело № 20236000600049 по описа за 2023 година

образувано по въззивна жалба от адв. Д. М. Д. – АК -П. – защитник на обвиняемия Н. П. С. срещу решение № 11/03.10.2023 г. по АНД №74/2023 г. по описа на Военен съд – Сливен.

С решение № 11/03.10.2023 г. по АНД № 74/2023 г. по описа на ВС – Сливен, обвиняемият ст. серж. Н. П. С. е признат за виновен в това, че на 12.04.2023 г., в гр. С., комплекс „Б.“, не изпълнил т. 12.4 и т. 12.8 от Заповед № РД-302/30.03.2023 г. на командира на в.ф. – Б. – престъпление по чл. 372, ал.1, пр.1 от НК, като на основание чл. 78а от НК го е освободил от наказателна отговорност, и му е наложил административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 (две хиляди) лева, като го е оправдал за обвинението да е нарушил т. 2.2 от същата заповед. Първоинстанционният съд се е произнесъл по деловодните разnosки по делото, в размер на 154,55 лв.(сто петдесет и четири лева и петдесет и пет стотинки), които е възложил на обвиняемия.

Срещу постановения съдебен акт в законоустановения срок е постъпила въззивна жалба. В нея се посочва, че постановеното решение е незаконосъобразно и неправилно поради нарушение на закона, нарушение на процесуалните правила, необосновано, а наложеното наказание е явно несправедливо. В допълнителни писмени изложения към въззивната жалба, вх. № 795/29.11.2023 г. по описа на ВС – Сливен, се посочва, че неправилно първоинстанционният съд не се е съобразил с решение № 112/08.07.2023 г. по адм. дело № 135/2023 г. по описа на Административен съд – Я.. Твърди се, че първоинстанционният съд е интерпретирал погрешно доказателствата по

делото и в противоречие със събрания доказателствен материал и извел погрешни изводи. Излагат се и доводи за непълнота на съдебното решение, което според защитника обуславя липса на мотиви.

От въззивния съд се иска да отмени първоинстанционното решение и постанови нов съдебен акт, с който обвиняемия ст. серж. Н. П. С. да бъде оправдан.

По делото не е постъпило възражение от Военно-окръжна прокуратура - Сливен.

Въззивната жалба от адв. Д. М. Д. – АК -П. – защитник на обвиняемия Н. П. С. е допустима, депозирана в законоустановения петнадесетдневен срок за обжалване на постановеното решение от състав на Софийския военен съд и е подаден от активно легитимирано лице.

В съдебното заседание пред ВАпС, проведено на 31.01.2024 г. защитника на обвиняемия адв. Д. Д. – АК – П. и самият обвиняем ст. серж. Н. П. С. поддържат жалбата и допълните доводи към нея по съображенията изложени в нея. Молят въззивния съд да отмени атакуваната присъда и постанови нова, с която да оправдае обвиняемия.

Представителят на Военно-апелативна прокуратура взема мотивирано становище за неоснователност на въззивната жалба. Счита, че първоинстанционният съд е събрал всички възможни доказателства, анализирал ги е поотделно и в съвкупност и е извел правилен извод, че от обективна и субективна страна е осъществен състава на престъплението по чл. 372, ал.1, пр.1 от НК и то е извършено от обвиняемия. Не намира пропуски в дейността на контролираната инстанция и пледира присъдата да бъде оставена в сила.

В последната си дума обвиняемият ст. серж. Н. П. С. твърди, че е невинен и моли да бъде оправдан.

Настоящият състав на Военно-апелативния съд, след като се запозна с атакуваното решение № 11/03.10.2023 г. по АНД № 74/2023 г. по описа на ВС – Сливен, съображенията на страните в съдебното заседание по делото, прецени събраните по делото в досъдебното производство и съдебна фаза доказателства и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, в пределите на правомощията си по чл. 314 от НПК, за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбата е ДОПУСТИМА, подадена от правоимащо лице в законово установения срок. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По делото първоинстанционният съд е установил следната фактическа обстановка:

Със своя заповед № РД – 302/30.03.2023 г. „Относно командироване на военнослужещи от в.ф. - Б. и подчинените му военни формирования от състава на командването за логистична поддръжка, за участие в дейности по осъществяване на логистична поддръжка на органите на МВР по охрана на

държавната граница“, ВРИД командира на в.ф. – Б. – майор С.М., командирова група военнослужещи в зоната за отговорност на РДГП - Е., ГПУ - Б., ГПУ - С. и ГПУ – М.Т., за времето от 02.04.2023 г. до 17.04.2023 г. включително. В заповедта били посочени поименно командированите военнослужещи и зоните за отговорност, където са командировани, начина на получаване, носене, използване и съхраняване на служебно оръжие, техниката, която ще се използва за изпълнение на задачите, начина и местата за настаняване, придвижването до и от там, както и други задължения, които следвало да изпълняват командированите военнослужещи. В т.2.2 от заповедта било разпоредено оръжието и боеприпасите на военнослужещите да се съхраняват и носят лично от всеки по местата за изпълнение на задълженията на различните участъци в зоните за отговорност, където са в командировка, в т.12.4 е разпоредена забраната, командированите военнослужещи самоволно да напускат зоната на дейностите по охрана на българо - турската граница за противодействие на миграционния натиск, а в т.12.8 е залегнала забраната, командированите военнослужещи да използват лични моторни превозни средства за транспортиране до и от местата за изпълнение на задачите. Със същата заповед за старши на ротацията (на 1 РДГП - Е. и на ГПУ – С.) и координатор на дейностите по осъществяване на логистична поддръжка на органите на МВР по охрана на държавната граница, бил определен ст. лейтенант А.С.С. от в.ф. – Б.. Обвиняемият ст. сержант Н. П. С. от в.ф. – Б. бил командирован в зоната за отговорност на ГПУ - С. с място за настаняване и ношувка – местност „Б.“. Командированите военнослужещи били запознати с изискванията на заповед № РД-302/30.03.2023 г. на ВРИД командир на в.ф. - Б., като били инструктирани лично от него срещу подпис в протокол рег. №/30.03.2023 г. от проведен извънреден инструктаж.

Военнослужещите, командировани в зоната на отговорност на ГПУ - С., следвало да се придвижат до зоната за отговорност със служебен транспорт и били настанени за ношуване в хотелски комплекс „Б.“, находящ се в местност „Б.“, в близост до гр. С. по посока гр. Б.. Обвиняемият ст. сержант С., изпълнявал задачи по логистична поддръжка, като шофьор на служебен автомобил ..., рег. №, оборудван за превоз на хора. Автомобилите потегляли за изпълнение на задачите от хотелския комплекс в местност „Б.“, като зоната в която се движели, съвпадала със зоната за отговорност на ГПУ - С.. Видно от справка с №/08.08.2023 г. на началника на ГПУ – С., дължината на зоната за отговорност на ГПУ – С., в която е следвало да изпълнява задълженията си по време на командировката обвиняемия С., обхваща разстоянието от 159 гранична пирамида до 64 гранична пирамида по границата с Република Турция, а в дълбочина от дясно – линията с. М.ц., с. К., а от ляво линията с. Е., и с. Г.. В тилната част зоната за отговорност включвала с. Д., гр. С., с. Б., с. П., с. Б. и с. К., намиращи се в общ. С.. Тъй като в хотелския комплекс нямало обособена стая за съхранение на оръжието, съгласно заповедта за командировка, всеки военнослужещ бил длъжен да

носи и съхранява оръжието си лично. Единствено при хранене, старшият на групата - ст. лейтенант А.С.С. разрешил оръжието да се оставя в стаята, като там оставал единия от двамата настанени военнослужещи, а след това се сменяли.

На 12.04.2023 г. около 07.00 ч., назначеният за старши на ротацията - ст. лейтенант А.С.С. извършил проверка на личния състав. Към този момент нямало военни автомобили в движение и целия личен състав бил налице, включително и ст. сержант Н. П. С., като след проверката военнослужещите били освободени за почивка в района. Веднага след, това обвиняемият С. оставил зачисленото си оръжие в стаята в хотела под надзора на свидетеля редник Я. и с лек автомобил Фолкваген „.....“ с рег. №, предоставен му от стопанисващите хотела, тръгнал в посока гр. С., а по-късно за кв. С. в гр. Б., за да извърши оглед на обявено за продажба жилище. Същия ден, около 14.30 часа, ВРИД командира на в.ф. – Б. - майор С.М., уведомил по телефона ст. лейтенант С., че по негова заповед майор Н.К. – зам. командир на формирането, ще извърши проверка на командирования личен състав. Ст. лейтенант С. започнал да звъни по телефоните на военнослужещите, които следвало да се намират в два района на хотела, като почиващи или дежурни. С. успял да се свърже с всички военнослужещи, с изключение на ст. сержант С., тъй като отначало телефонът му давал свободен сигнал, но обвиняемият не приемал обаждането, а по-късно започнал да дава сигнал за изключен апарат. Ст. лейтенант С. провел телефонен разговор с р-к Г. Я., който бил настанен в една стая с обвиняемия ст. сержант С., при който Я. му заявил, че С. не е в стаята и не знае къде се намира. Тогава ст. лейтенант С. лично отишъл в хотелската стая и се убедил, че обвиняемият не е там, като в присъствието на р-к Я., намерил зачисленото оръжие на обвиняемия – пистолет „...“ с № и боеприпасите към него – два пълнителя с 16 бр. патрони в шкафчето му. Малко след това пред хотела пристигнал проверяващия майор Н.К., където бил посрещнат от ст. лейт. С.. Пред сградата на хотела бил строен целия личен състав, намиращ се в хотела по това време и от 15.50 часа до 16.20 часа, майор К. извършил поименна проверка на военнослужещите. При тази проверка той също установил отсъствието на ст. серж. Н. П. С., като ст. лейт. С. му доложил, че не е давал разрешение на С. да напуска района на зоната на отговорност на ГПУ – С., че ст. серж. Н. С. самоволно е напуснал зоната, като е оставил без надзор в ползваната от него стая, зачисленото му оръжие пистолет „...“ и шестнадесет броя боеприпаси 9 мм. След приключване на проверката, майор Н. К. се прибрал във в.ф. - Б.. Към 17.30 часа същият ден, ст. лейт. С. бил пред хотела, когато забелязал, че в района влиза лек автомобил –, със софийска регистрация, управляван от ст. серж. Н. П. С., който бил сам в автомобила. Обвиняемият обяснил на ст. лейт. С., че първоначално с автомобила отишъл до магазина в гр. С., а след това отишъл до кв. С. в гр. Б., тъй като му се наложило да направи оглед на недвижим имот. Обяснил, че след като провел разговори с продавача на имота за извършване на огледа, привършил заряда на батерията на телефона му и не

могъл да му се обади. Свидетелят ст. лейт. А. С. докладвал на м-р М. за завръщането на обвиняемия и дадените от него обяснения, който разпоредил ст. серж. Н. С. да бъде откомандиrowан още същия ден и бил заменен с друг военнослужещ.

Въз основа на приетата фактическа обстановка, първоинстанционният съд е провел съдебно следствие по делото и е събрал и проверил доказателствения материал за изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване съобразно чл. 102 от НПК като е направил самостоятелен анализ на доказателствените източници. Посочил е кои от тях приема и въз основа на кои доказателствени източници е формирал фактически и правни изводи. Обосновал ги е въз основа на доказателствените факти, изведени от гласните и писмените доказателствени средства, събрани пред него, разгледал делото и приобщените писмени доказателства от досъдебното производство. При спазване на процесуалния ред на събиране и проверка на доказателства и след извършване на оценка, първоинстанционният съд е достигнал до конкретни изводи от фактическа и правна страна, които се споделят и от настоящата инстанция.

Въззивната инстанция, след като извърши самостоятелен анализ на обясненията на обвиняемия Н. П. С., дадени в хода на съдебното следствие установи, че същия не оспорва фактическата обстановка по делото, установена и от първоинствационния съд. Не отрича, че с управлението от него автомобил с рег. №, е напуснал хотелския комплекс и е отишъл в гр. С., а след това и в гр. Б., като е оставил оръжието си в стаята под надзора на свидетеля по делото редник Я.. Признавайки извършеното, той оспорва субективната страна на деянието. Несъстоятелно е твърдението му, че направил опит да се свърже по телефона със св. лейтенант С., за да поиска разрешение да отиде в гр. Б., но батерията на телефона му била паднала. Обясненията му сочат на категоричен извод, че същия е знаел, че следва да информира свидетеля по делото С. за напускането си от зоната, в която е следвало да се намира. Неуспешен е опитът му да обоснове оправдателна причина, а именно липса на осъществена мобилна връзка поради паднала батерия на телефона. Това твърдение се явява голословно и неподкрепено с останалите доказателства по делото, в това число и приобщените с протоколно определение на съда от 03.10.20213 г. към доказателствената съвкупност протоколи за разпит на свидетелите майор С.А. М., ст. лейтенант А.С.С., майор Н. К., редник Г.Р. Я.. Обвиняемият напълно е съзнавал, че отиването му до град Б., съставлява напускане на зоната на дейност. Дори да се приеме, че същия не е знаел точните предели на зоната, той е бил длъжен да уведоми началника си за намеренията му да посети за оглед недвижим имот. Още повече, че самият обвиняем не отрича, че е бил запознат със заповедта, в която са били изрично описани зоните за отговорност на различните ГПУ. Видно от протокол, рег. № 3-658/30.03.2023 г. протокол от проведен извънреден инструктаж с военнослужещите от състава на военното формиrowание, включително и за изпълнение на процесната заповед, рег.

№/30.03.2023 г. като обвиняемият Н. С. е положил собственоръчно подписа си на № 22, приложен на л. 42 от д.п. Правилно първоинстанционният съд е заключил, че в обхвата на тази заповед е включена и забрана, според която предвижването от зоната за отговорност на ГПУ „С.“ – гр. С., че придвижването от тази зона в места извън нея и обратно – от такива места към зоната, е абсолютно забранено, съгласно т. 2.18 от нея. Вярна е и интерпретацията на основния съд на доказателствата по делото, ценени самостоятелно и в съвкупност с останалите, като в мотивите си правилно е кредитирал справка №/08.08.2023 г. на началника на ГПУ – С., че дължината на зоната за отговорност на ГПУ – С., в която обвиняемият е следвало да изпълнява задълженията си по време на командировка, обхваща разстоянието от 159 гранична пирамида до 64 гранична пирамида по границата с Република Турция, в дълбочина отдясно - линията с. М.ц., с. К., а от ляво линията с. Е. и с. Г.. В тилната част зоната за отговорност включва с. Д., гр. С., с. Б., с. П., с. Б. и с. К., всичките находящи се в община С.. В този смисъл при въззивната проверка на атакувания акт не се установиха доказателства, които да опровергават този извод на първоинстанционният съд и настоящият въззивен състав го споделя напълно.

Показанията на свидетелите С.А. М., А.С.С., Н. К. и Г.А. Я., приобщени към доказателствената съвкупност и експертното заключение, проверени с останалите доказателства по делото заслужават доверие.

Анализът на доказателствената съвкупност досежно обвинението за неизпълнението на заповедта, по т. 2.2 от нея относно оставеното от обвиняемия Н. С. зачислено му оръжие в хотелската стая под надзора на свидетеля редник Я., правилно е довел до единствения обоснован извод на основния съд, че обвиняемият формално е изпълнил заповедта на ст. лейтенант С. да остави оръжието в стаята, при друг военнослужещ, по време на отсъствието му по обективна причина, като в тази част го е оправдал.

Въззивният съд, изхождайки от предмета на доказване по обвинението за извършено престъпление по чл. 372, ал.1, пр.1 НК намира, че обстоятелствата свързани с възприемането на заповед рег. №/30.03.2023 г., от обвиняемия Н. С., отношението му към нея заповедта и нейното неизпълнени първоинстанционният съд е установил по безспорен и категоричен начин. Безспорно обвиняемият притежава качеството на военнослужещ, подчинен е и като такъв е бил длъжен да изпълни всяка заповед на своя началник, освен тази, която му налага извършването на очевидно престъпление. Налице е отдадена писмена заповед в съответствие с чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от Устава за войсковата служба на въоръжените сили на Република България и при спазване принципа на единоначалието. Като военнослужещ той дължи изпълнение на задълженията си в пълен обем. Неизпълнението на заповедта от страна на обвиняемия старши сержант Н. С. по съществото си сочи категорично несъобразяване с онова, което неговия началник му повелява като поведение, защото заповедта е породила задължение за обвиняемия С. и за останалите военнослужещи, което му

предписва конкретно поведение, а именно забраната в т. 12.4 - самоволното напускане на зоната на дейностите по охрана на българо-турската граница за противодействие на миграционния натиск, както и забраната в т. 12.8 – използването на лични моторни превозни средства за транспортиране до и от местата за изпълнение на задачите. Правилни и законосъобразни са изводите на основния съд, че обвиняемия е напуснал зоната на дейностите по охрана на българо-турската граница за противодействие на миграционния натиск, където бил командирован, използвайки моторно превозно средство – лек автомобил марка „.....“ , модел „.....“ с рег. №, с което се придвижил от Хотелски комплекс „Б.“, общ. „С.“ до гр. Б., кв. С. и обратно.

По отношение на съставомерния вредоносен резултат, настоящият въззивен съдебен състав съд намира, че е налице, а причинната връзка между изпълнителното деяние и него е пряка и непрекъсната, тъй като се изразява в демонстрираното самоволно напускане на ГПУ – С. от страна на обвиняемия. Верни са изводите на първоинстанционния съд и за съставомерност на деянието от субективна страна.

Въз основа на изложеното, несъстоятелни се явяват възраженията на защитата, изложени във въззивната жалба и допълнението към нея.

Възражението във връзка с правилното приложение на материалния закон по отношение на влязло в сила Решение № 112/18.07.2023 г., постановено по адв. дело № 135/2023 г. по описа на Административен съд – Я., с което административния съд се е произнесъл по жалба на обвиняемия срещу заповед за наложено дисциплинарно наказание, не се споделя от въззивната инстанция. Видно от доказателствата по делото е установен факта, че по отношение на обвиняемия Н. П. С. е била издадена заповед №/25.04.2023 г. на ВРИД Командир на в.ф., която е била оспорена по административен ред пред компетентния АС – Я.. В конкретния случай се касае за дисциплинарно производство срещу обвиняемия Н.в, при което му е било наложено дисциплинарно нарушение „предупреждение за уволнение“. Безспорно е установено и, че с решение № 112/18.07.2023 г. постановено по а.д. № 135/2023 г. по описа на Административен съд - Я., е отменена като незаконосъобразна заповедта, в резултат на инициирано административно производство от обвиняемия и защитника му. Правилно е посочил защитника на обвиняемия, че решенията на съдилищата в страната имат задължителна сила, след влизането им в сила. Решението на административния съд е задължително за гражданския съд единствено относно това, дали административният акт е валиден и законосъобразен. Когато в гражданскоправен спор се обсъжда решение на административен съд в частта относно настъпилите гражданскоправни, респ. административно-правни последици, решението на административния съд следва да се зачете, но единствено по отношение на силата, която процесуалните закони му придават между страните по административния спор, разрешен с това решение, както и относно валидността и законосъобразността на административния акт, обжалван в административното производство.

Ето защо, позоваването от защитата на решение № 295 от 20.07.2009 г., постановено по н.д. № 230/2009 г. на Върховния касационен съд е неотносимо и неприложимо в конкретиката на настоящия казус. Компетентен да се произнесе по въпроса дали е извършено престъпление е единствено наказателния съд след преценка дали е осъществено изпълнителното деяние, за което обвиняемият е предаден на съд с внесения обвинителен акт пред компетентния съд. Квалификацията на деянието по чл. 372, ал.1 от НПК не определя приключилото административно производство по налагане на дисциплинарно наказание на обвиняемия, като наказателно. Квалификацията на деянията, за които е бил наказан обвиняемия Н.в при проведното се производство, са дисциплинарни нарушения на УВСРБ и на ЗОВСРБ. Характерът и естеството на нарушението, изследва вида на защитените обществени отношения, обект на нарушението. Що се отнася към естеството на защитаваните интереси, то неспазването на правилата и нормите на УВСРБ и ЗОВСРБ е ограничен за разлика от наказателните норми, имащи за субекти много по-голям кръг лица. Същевременно видът и тежестта на предвиденото от съответната норма по административен ред наказание, не е с наказателно-репресивен характер. Налице е законосъобразно произнасяне на наказателния съд по повдигнатото обвинение срещу обвиняемия Н. П. С., тъй като първоинстанционният съд е мотивирал правилни фактически и правни изводи, без да е налице обвързаност с изводите на Административния съд - Я. по въпроса за вината. Ето защо, настоящият въззивен съдебен състав намира, възражението за несъстоятелно, тъй като административното производство, в рамките на което е било наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“ (впоследствие отменено от административния съд) няма характер на наказателно производство и не се приравнява на осъждане по смисъла на чл.4, пар.1 от Протокол № 7 към ЕКЗПЧОС. В този смисъл е и решение № 31/24.01.2023 г. по к.н.д. № 847/2022 г. на Върховния касационен съд, II н.о.

Некоректно е направено и второто възражение за защитата пред настоящата инстанция, че справка, на която се е позовал първоинстанционният съд не била част от заповедта и в провеждане на инструктажа обвиняемия и свидетелите не били запознати с нея. Проверката на възражението не подкрепя твърденията на защитата на обвиняемия. Няма основателни доводи, които да аргументират тезата му, че не е бил запознат с района на охраняемата зона, както и, че от заповедта не ставало ясно какъв е нейния обхват и какви са задълженията му, а от там и разбирането, че тя е неприложима по отношение на обвиняемия. Няма спор, че обвиняемият лице старши сержант Н. П. С. е военнослужещ. Съгласно чл. 178, ал.1 от ЗОВСРБ, военнослужещите са длъжни да изпълняват уставите, нормативните и административните актове на органите за ръководство на отбраната, на длъжностните лица за управление на отбраната и на въоръжените сили, както и заповедите на командирите или началниците. Обхватът на заповедта ясно очертава параметрите на охрана, както и задълженията на военнослужещите.

Именно за да бъде допускана неяснота при нейното изпълнение е проведен и съответния инструктаж, на който обвиняемия Н.в е присъствал и не е демонстрирал неяснота, незнание или неразбиране на Заповед № заповед рег. №/30.03.2023 г. Разпоредбата на чл. 178, ал.2 от ЗОВСРБ е категорична, че заповедите се издават във връзка със службата и при необходимост се придружават с указания за изпълнението им. На инкриминираната дата 12.04.2023 г. при извършената от заместник-командира на в.ф. – Б. проверка на командированите военнослужещи за участие в дейностите по осъществяване на логистична поддръжка на органите на Министерство на вътрешните работи по охрана на държавната граница в зоната за отговорност на ГПУ „С.“, категорично е установено отсъствието му от зоната. Проверката е в правомощията на заместник-командирът на военно формирование, тъй като според чл. 156, т. 7 от Устава за войсковата служба на въоръжените сили на Република България, освен общите задължения на командирите (началниците) е длъжен да проверява организацията и състоянието на бойната подготовка на военните формирования, да провежда изпити по бойната подготовка, да взема мерки за отстраняване на допуснатите недостатъци.

Последното възражение на защитата и обвиняемия ст. серж. Н. П. С., че относно обхвата на заповедта, също е неоснователно и не намира подкрепа в доказателствената съвкупност по делото. Съгласно Заповед № 302/30.03.2023 г. на командира на в.ф., обвиняемият Н. П. С. е бил командирован като военнослужещ от в.ф. да ротира групите и да вземе участие в дейностите по осигуряване на логистична поддръжка на органите на МВР по охрана на държавната граница в зона на отговорност, надлежно описана, като в т. 1.4 на ГПУ „С.“ - гр. С., м. Б., е определен обвиняемият ст. серж. Н. П. С., водач на ТАПП „....“ 131, оборудван за превоз на хора. Няма спор и по отношение на обстоятелството, че обвиняемият Н. С. не е изпълнявал задължения по охрана на Държавната граница, но е изпълнявал задължения свързани с логистичната поддръжка, носел 12-часови дежурства ежедневно, половината от които като дневна смяна, а останалите половина – нощна. Всички военнослужещи потегляли за изпълнение на задачите от хотелски комплекс „Б.“ като зоната, в която се движели съвпадала с зоната на отговорност на ГПУ – С.. Твърдението, че за него не се отнасяло задължението за ненапускане зоната на отговорност, защото бил „шофьор“ не се споделя от настоящия въззивен съдебен състав, тъй като функционалните задължения на военнослужещите при изпълнение на задачите в процесната заповед не го освобождава от статута му на военнослужещ и общите му войнски задължения регламентирани с разпоредбите на чл. 114 и чл.115 от УВСРБ, а с още по-голяма сила указаните забрани в т. 12.4 и 12.8 от Заповед № № 302/30.03.2023 г. на командира на в.ф., т.е забрана самоволно да напуска зоната на дейностите по охрана и забрана да се използват лични моторни превозни средства за транспортиране до и от местата за изпълнение на задачите.

По делото не са допуснати нарушения на процесуалните превила.

Наложено административно наказание „ГЛОБА“ в размер на 2000

(две хиляди) лева е съобразено с тежестта на деянието и с личността на обвиняемия.

Изложеното налага обжалваното решение на Военен съд – Сливен да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно.

Предвид горното и на основания чл. 338 от НПК съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 11 от 03.10.2023 г. по АНД № 74/2023 г. на Военен съд – Сливен.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____